

Сценарій святкового зібрання-реквієму, присвяченого вшануванню героїв Небесної Сотні

Зал прибраний до свята Героїв. На центральній стіні великий синьо-жовтий прапор, під центральною стіною утворені східці, на яких горять лампади. надпис «Герої не вмирають», розміщені маленькі ангелочки, зроблені дитячими руками.

Учасники реквієму: ведучі – учні 9-11 класів, читці – учні 5-9 класів.

(Під сумну мелодію заходять діти з лампадками і ставлять їх на східці)

Ведуча: Тим, хто в боротьбі за волю і кращу долю України не дожив до сьогоднішнього дня, спить у незнаних і безіменних могилах – присвячується!

Ведучий: Цвіту нашого народу, його славним синам і донькам, які у розквіті сил віддали свою молодість, і, найдорожче, життя – присвячується!

Учень 1.

І знову, в котрий це вже раз
Зійшлися ми в одній родині,
Щоб пом'янути славний час,
Коли в офіру Батьківщині
Себе принесли кращі з нас.

Учень 2.

Нема любові понад ту,
Що окропила кров'ю Крути,
І ту гарячу кров святу
Повік Вітчизні не забути.

Ведуча: Свій виступ-реквієм ми розпочнемо з виконання державного гімну України.

(Всі присутні співають гімн України)

Ведучий: Українська земля... Земля щедро полита кров'ю її синів. З нашої історії ми бачимо споконвічне прагнення українства до волі та незалежності рідної землі, неньки-України.

Ведуча: І сьогоднішній ранок-реквієм ми присвячуємо всім представникам славетного лицарського роду, гідним нащадкам великих прадідів, у чиїх жилах пульсує гаряча кров і дух героїчних запорожців.

Учень 3.

Було колись в Україні – ревіли гармати.

Було колись – запорожці вміли панувати.

Панували, добували і славу, і волю

Минулося... Зосталися могили по полю.

Ведучий: Україна! Країна смутку і печалі, краси і радості, різних звичаїв та обрядів, гучної української пісні, чарівної природи.

Ведуча: Це країна добрих, щирих, привітних, веселих і гостинних людей, які ніколи не поневолювали інші народи, а лише вміло захищалися від ворога.

Учень 4.

Україно! Ти – моя молитва,

Ти моя розпуко вікова.

Гримотить над світом люта битва

За твоє життя, твої права.

Учень 5.

Україно! Ти для мене диво!

І нехай пливе за роком рік,

Буду, ньенько, горда і вродлива,

З тебе дивуватися повік.

Учень 6.

Лети, вітре, з полонини

Та понад степами,

Рознеси ти нашу славу

Широко світами.

(Виконується пісня «Нам є що захищати»)

Ведуча: Сьогодні ми зібралися тут, щоб в скорботі схилити низько голови перед пам'яттю людей різного віку, яких було вбито у мирний, цивілізований час ХХІ століття.

Ведуча: І саме тут, сьогодні, скажемо «Люди, бережіть серця свої, щоб не стали каменем! Розбудуйте в душах Божий храм, щоб не повторити великий гріх!».

(Виходять хлопці під звуки набату. (учні 10 класу, у касках, з прапорами на плечах)

Хлопець 1.

Сторіччями здригався мій народ
Від ярм, від зрад й кривавих заворушень,
І мову як духовний ополот
Втирали в бруд прями́сінько у душах.
Шевченко вмер. І Лесі вже нема.
Є незалежність. Є уже свобода.
І все одно ще темно від примар.
І все одно щось гірко труїть воду.

Хлопець 2.

Гей, розвивайся прапор свободи!
Йди на майдани, вільний народе!
Хай не злякають нас перешкоди,
Тут ми підпишем власні угоди!
В бій барабани!
Всі на майдани!
Люди Країни
Правда за нами!!!
Зрада, насилля і розкрадання,
Має відчути наше бажання
Жити у мирі, без фальшування...
Досить неправди! Досить стражданья!

Хлопець 3.

Брехня не гріє руки та ноги,

Гріють надії і діалоги.

Зносити чинно мусим тривоги

Й гордо стояти до ПЕРЕМОГИ!!!

В бій барабани!

Всі на майдани!

Люди Країни

Правда за нами!!!

Ведучий: «Здавалось би, доля нарешті подарувала нам унікальну можливість стати незалежною Європейською державою, але історія повернула ще одні Крути».

Ведуча: І знову молодь, студенти, школярі вийшли на майдан, вибираючи свою гідність. Нація потребує активності, єдності, самопожертви.

Дитина 1.

Вставай, Україно, вставай!

Виходь на дорогу свободи,

Де грає широкий Дунай,

Де ждуть європейські народи.

Дитина 2.

Вставай, і кайдани порви,

Дай познач ясніший від грому

Що ти не рабиня Москви,

І нею не будеш ніколи!

(«Пісня про Україну» (виконує учениця))

Учень 1.

Стоїть Майдан братів – плече в плече

і разом з ним ридає Україна.

Нехай же вам, герої, віддає

Святий Петро ключі від того раю,

де убієнний ангелом стає,
бо він герой. Герої не вмирають.

Учень 2.

Герої не вмирають. Просто йдуть
з Майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...
Героєм слава – вписано у серці.

Ведучий: На майдані в Києві вже були перші жертви, чути було стогони поранених, але українці з рідкісною впевненістю боролися далі. Ніхто не думав відступати.

Ведуча: Небезпека стала очевидною. Із останніх сил боронилася молодь від ворога, який розстрілював її на короткій дистанції.

Учениця 1.

А сотню вже зустріли небеса...
Летіли легко, хоч майдан ридав.
І з кров'ю перемішана сльоза
А батько сина ще не відпускав!

Учениця 2.

Й заплакав Бог, побачивши загін:
Спереду – сотник, молодий, вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній – сивий-сивий.

Учениця 3.

І рани їхні вже не їм болять.
Жовто-блакитний стяг покритий їм тіло,
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна Сотня в вирій полетіла...

(Звучить пісня «Пливе кача», а на її фоні говорять ведучі)

Ведучий: Не плачте, мамо. Ваш син у Небесній Сотні. Вже не тече кров із ран Вашого сина. Не пече йому у грудях більше. Він стоїть на варті. По праву руку від Бога.

Ведуча: А по ліву – його побратими: Андрійки, Васильки, Іванки, Назари, Устими – ті, хто нині в Небесній Сотні. Не плачте, мамо. Дайте поплакати Україні.

Учень 1.

Сто життів – нанівець,
Швидше б кату – кінець
І початок новий Україні.
Без вагань і прикрас
Хтось вмирає за нас,
А точніше – за наше прозріння.

Учень 2.

Там де мир і тепло,
Їм би краще було,
Але доля героїв така є:
Вмить усе – шкереберть,
Перемога чи смерть.
Бо ж – до Раю рабів не пускають.

Ведуча: Не плачте, мамо! Ваш син ще прийде до Вас. Він прийде, коли Ви спатимете, і розкаже, як любить Вас...

Ведучий: Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Хвилина мовчання

(Звучить мелодія «Мамо, не плач»)

Учень 1.

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.

Учень 2.

Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як мається в домі новім.

Учень 3.

Мені колискову Ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, тут сумно буває,
Душа за тобою, рідненька, щемить.

Учень 4.

Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що від нині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.

Ведуча (на фоні музики): Вони не були героями. Вони були звичайними людьми. І в останню мить віддали нам найдорожче – своє життя. За нас віддали. Аби ми жили. Долюбили за них, пісень за них доспівали.

Ведуча: Не плачте, матері. Дозвольте поплакати світові. Весна вже на порозі.

(Пісня «Кленова Балада» (виконує учень))

Дитина 1.

Прийшла в нашу хату тривожна година.
Хай кожен збагне собі в безлічі справ:
Все треба зробити, щоб жила Україна,
Щоб ворог підступний її не здолав.

Дитина 2.

І хай доведеться колись недоїсти,
Чи буде в кімнатах поменше тепла,
Але не дамо ми лихим терористам
Чіплять в нашім небі чужого орла.

Дитина 3.

В ці дні хай єднає нас думка єдина,
Ми зло в нашім домі долали не раз.
Все треба зробити, щоб жила Україна –
Приймаймо цей заклик, як Божий наказ!

(пісня «Господи, помилуй нас» (виконують усі учасники реквієму)

Рудніцька Наталія Павлівна,
вчитель зарубіжної літератури
та української мови
Кам'янець-Подільського НВК№17
Хмельницької області

Матеріал використано з інтернет-джерела: <http://metodportal.com/node/37025>